

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

VEILIG VERKEER EN MEDISCHE KEURING VOOR HET RIJBEWIJS.

Ik moge collega PRINS het volgende antwoorden op zijn ingezonden stuk van 2 Maart 11.:

1. Aan de door hem sub a, b, c genoemde eischen voldoet de tegenwoordige keuring volkomen.

2. Dat collega PRINS niet de bedoeling heeft mij van het nut, zij het, naar hij thans toegeeft, beperkte nut eener medische keuring voor het rijbewijs te overtuigen, heb ik reeds vermoed sedert hij mijn artikel, dat ik hem verleden jaar September toezond, daar ik meende, dat een bespreking van dit onderwerp in zijn tijdschrift het meest voor de hand lag, niet opnam. Ik betreur dit, daar ik meen dat iemand, die de samenleving een last en een vrijheidsbeperking wil opleggen dit slechts mag doen, indien het duidelijk is, dat hij daarvoor gegronde redenen heeft, die ieder redelijk mensch moet aanvaarden.

3. Wat betreft het gevaar van het gebruiken van casuïstische gevallen en ongelijksoortige vergelijkingsobjecten ter staving van een bepaalde meening moge ik collega PRINS verwijzen naar de artikelen van dr. J. SANDERS in het tijdschrift *Arts en Auto*. Het aanhalen van een statistiek uit Nederlandsch Indië is een treffend bewijs voor hetgeen deze daarin betoogt.

4. Het invoeren van een strenge keuring ter beperking van het aantal verkeersongelukken doet mij steeds denken aan den man, die de hoofdkraan van de waterleiding dichtdraaide in de hoop, dat het daardoor zou ophouden te regenen.

Scheveningen, 4 Maart 1940.

J. K. DEN HEIJER.

DE HUISARTS EN SYNTHETISCHE GENEESKUNDE.

Na den Open brief aan alle Nederlandsche artsen, na het artikel van prof. J. J. VAN LOGHEM in dit *Tijdschrift*, na de reactie op dit artikel door het bestuur der Vereeniging „Hippocrates”, is wellicht een stem uit het legioen der huisartsen op haar plaats.

Wanneer de arts zijn bul in handen krijgt, is hij inderdaad uit hoofde van zijn genoten opleiding op en top analyticus. Het gevoel op elk gebied diagnostisch althans, een halve specialist te zijn, is den pas afgestudeerden student niet vreemd. Het is waar, dat aan onze universiteiten de *behandeling van den zieke* op den achtergrond is geraakt. Het is zeker ook waar, dat de zoojuist afgestudeerde arts of de ervaren ziekenhuisarts, die zich in de algemeene practijk vestigt, voor geheel nieuwe moeilijkheden wordt geplaatst, moeilijkheden, die liggen op een terrein, waarvan ziekenhuis of universiteit niet weten.

Het is mijn ervaring bij bevriende collegae en bij mijzelf, dat deze moeilijkheden bij elk ernstig huisarts veelal worden overwonnen, doordat hij langzamerhand *bewust of onbewust* tot de erkenning komt, dat de analyse alléén in vele gevallen geen bevrediging geeft, dat zijn synthese uit de analytische gegevens onvoldoende blijkt.

En hiermede komen wij dan op het terrein, waar „Hippocrates” ons hebben wil.

Ik heb de stellige overtuiging, dat de Nederlandsche huisarts over het algemeen het constitutioneele element bij zieken *niet* verwaarloost. Hij wordt er, alle opleiding ten spijt, met volstreekte zekerheid toe gedwongen de niet-analytische, niet-wetenschappelijk grijpbare constitutie te erkennen en er rekening mede te houden. Zoo komt hij ook vanzelf alweer bewust of onbewust tot de erkenning, dat de synthese wél verder gaat dan de analyse voeten heeft.

Entelechie (ARISTOTELES, DRIESCH), élan vital (BERGSON), of de physis (HIPPOCRATES) zijn van beteekenis aan het ziekbed, wat door weinig artsen zal worden